

каха плана му. Желанието му бѣше да се яви самъ въ конака, за да подчертае значението на услугата си.

— Имашъ ли паспортъ? — запита единиятъ турчинъ.

Величко не отговори. Подъ елека си той носѣше нѣщо много по-ценно отъ паспортъ.

*

Пристанището гъмжеше отъ низами. Офицеритѣ издаваха заповѣди, старитѣ белгийски шишенега бѣха грижливо почистени и заредени.

Валията заедно съ австрийския консулъ и нѣколко офицери седѣха въ кафенето подъ хотелъ „Гюлшенъ“ и разговаряха весело. Тѣ гледаха къмъ понтонa, кждето въ момента спираше голѣмиятъ австрийски параходъ „Германия“.

— Сега ще се почне, — каза Митхадъ-паша и погледна консула. — Не искамъ да обвинявамъ вашето правителство, но ми се струва, че е нуженъ по-голѣмъ контролъ върху пѣтниците по австрийскитѣ параходи.

Консултътъ измѣнка нѣщо.

Единъ младъ офицеръ тичешката пристигна отъ понтонa:

— Е? — запита Митхадъ.

— Ваше превъзходителство, донесенията сж точни. Двамата разбойници сж на парахода. Познахъ ги по портрета и имъ поискахъ паспортъ. Посочиха ми револверитѣ си. Поискахъ отъ капитана да ми предаде тия лица, той хвърли на земята австрийското знаме и ми каза, че за да взема пѣтниците, ще трѣбва да потѣпча честѣта на Австрия.